สียงสภา

รับใช้คณาจารย์ รังสรรค์มหาวิทยาลัย

ประชาสัมพันธ์สภาคณาจารย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ฉบับที่ 5/2534 เมษายน 2534

อ่าน

- บทนำ : หนังสือพิมพ์ในฐานะกระจกเงาที่ซื่อสัตย์ กับหนังสือพิมพ์ในฐานะข้ารับใช้ผู้บริหาร
- จดหมายเปิดผนึกจากอธิการบดี ถึง ประธานสภาคณาจารย์ มศว ประสานมิตร
- ข้อเท็จจริงเบื้องหลังการอภิปราย
- พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัย และสภามหาวิทยาลัยกับปัญหาของ มศว
- ปิดเล่ม

5

บทนำ

หนังสือพิมพ์ในฐานะกระจกเงาที่ซื่อสัตย์
กับ
หนังสือพิมพ์ในฐานะข้ารับใช้ผู้บริหาร

ในประเทศที่มีระบบการปกครอง ไม่ว่าจะเป็นแบบเผด็จการขวาจัดหรือเผด็จการซ้ายจัด แม้ระบบการปกครองทั้งสองแบบนี้จะมีความแตกต่างกันอยู่หลายประการ ทว่าก็มีอยู่ประการหนึ่งที่มีลักษณะคล้ายกัน

สิ่งนั้นก็คือ ชิงชังหนังสือพิมพ์ในฐานะกระจกเงาที่ซื่อสัตย์ แต่กับหนังสือพิมพ์ที่ทำตนสอพลอรับใช้ผู้บริหารนั้น กลับให้การยกย่องสนับสนุน

ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น

คำตอบง่าย ๆ ก็คือ เพราะหนังสือพิมพ์ที่ปฏิบัติตนเฉกเช่นกระจกเงาที่ซื่อสัตย์นั้น มีพฤติกรรมในการแสดงออกที่ตรงไปตรงมา ตามสภาพที่เป็นจริงในแบบที่ถ้าผู้บริหารทุ่มเทเสียสละมุ่งมั่นทำงานเพื่อผลประโยชน์ของสังคมส่วนรวมอย่างแท้จริง หนังสือพิมพ์ก็ต้องสะท้อนสิ่งนั้นออกมาให้ปรากฏ

แต่ถ้ามีพฤติกรรมไปในทางตรงกันข้าม ก็จำต้องสะท้อนความไม่ชอบมาพากล ตลอดจนต้องแสดงความสัตย์ซื่อต่อสัจจะความจริง ต่อผลประโยชน์ของประชาชนด้วยการเสนอข้อมูลที่เป็นจริง พร้อมทั้งการวิพากษ์วิจารณ์เพื่อก่อให้เกิดการพัฒนาเปลี่ยนแปลงไปในทางที่สร้างสรรค์

ซึ่งบทบาทและภาระหน้าที่ในประการหลังนี้ เผด็จการทุกประเภทไม่ปรารถนาที่จะมีชีวิตอยู่ร่วมจึงเป็นธรรมดาที่จะต้องหาทางเข้าควบคุมทุกวิถีทาง ตั้งแต่การจำกัดสิทธิเสรีภาพ กำหนดบทลงโทษระดับต่าง ๆ ตั้งแต่ตักเตือน สั่งปิด จับกุมคุมขัง กระทั่งในบางครั้งก็ต้องใช้มาตรการเช่นฆ่าทำลายล้าง โดยมีจุดมุ่งหมายเพียงเพื่อให้ตนและกลุ่มพวกของตนมีอำนาจปกครองประชาชนและ แสวงหาผลประโยชน์กันต่อไป

แต่ในที่สุดแล้ว การใช้อำนาจเผด็จการก็มิอาจอยู่ยงคงกระพัน เพราะเป็นอำนาจที่ไม่ชอบธรรมและไม่มีฐานรองรับจากประชาชนที่แท้จริง ดังนั้น รัฐเผด็จการไม่ว่ารูปแบบใด ในที่สุดแล้วก็ต้องพบวิกฤติการณ์และถึงการล่มสลายในที่สุด

นี่เป็นสัจจะที่มีคำตอบชัดแจ้งอยู่ในถนนแห่งประวัติศาสตร์ จึงส่งผลทำให้ระบบการปกครองแบบประชาธิปไตยได้รับการยอมรับจากประชาชน ผลิดอกออกผลไปยังประเทศต่าง ๆ จนยากที่จะต้านกระแสดังกล่าวนี้ได้

สำหรับสังคมไทย โดยเฉพาะสังคมเล็ก ๆ ในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ สามารถที่จะกล่าวได้ว่า การกำหนดโครงสร้างของการมีชีวิตอยู่ร่วมกันนั้น ถือได้ว่ายังอยู่ภายใต้ครรลองของระบบประชาธิปไตย โดยครรลองที่ว่านี้ผู้บริหารที่มีวิญญาณประชาธิปไตย จะเห็นความสำคัญต่อองค์กรตัวแทนของคนส่วนใหญ่ เช่น สภาคณาจารย์ และจะยอมรับฟังเสียงวิพากษ์วิจารณ์จากสื่อที่เป็นตัวแทนของสภาคณาจารย์ ซึ่งถ้าสื่อที่ว่านั้น กระทำตนเป็นกระจกเงาที่ซื่อสัตย์ด้วยแล้ว ก็ยิ่งจะต้องให้ความสนใจเพื่อหยิบฉวยสิ่งเหล่านั้นมาปรับปรุงพัฒนาคณะทำงานของตัวเอง อันจะส่งผลทำให้ผู้บริหารดำรงอยู่ในฐานะของผู้รับใช้ ของผู้บริการ มิใช่ในฐานะของเจ้าคนนายคน

อย่างไรก็ตาม โดยธรรมชาติแล้วองค์กรผู้บริหารในฐานะผู้ปฏิบัติการ มักจะมีแนวโน้มที่จะเกิดความขัดแย้งกับสภาคณาจารย์ ซึ่งในจุดนี้เราก็หวังเป็นอย่างยิ่งว่า ผู้บริหารที่มีวิญญาณแบบประชาธิปไตย จะมีความเข้าใจในสัจจะของประชาธิปไตยข้อหนึ่งว่า ประชาธิปไตยต้องมีความขัดแย้ง นับประการหนึ่ง

กับอีกประการหนึ่ง ผู้บริหารที่มีวิญญาณ แบบประชาธิปไตยนั้นจะสามารถจำแนกแยกแยะได้ว่า ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นหรือข้อคิดเห็นของสภาคณาจารย์เป็นความขัดแย้งของมิตรผู้ปรารถนาดี หรือฝ่ายตรงข้ามที่จ้องทำลายล้าง เพราะถ้าจำแนกแยกแยะข้อนี้ไม่ออก โอกาสที่จะผลักมิตรให้ไปอยู่กับฝ่ายตรงข้ามหรือกลุ่มพวกที่คอยจ้องทำลายล้างอย่างไม่มีเหตุมีผล ก็จะมีความเป็นไปได้มากขึ้น

และประการสุดท้าย ผู้บริหารจะต้องมีความเชื่อมั่นว่า สังคมของมหาวิทยาลัยนั้น คนส่วนใหญ่เป็นผู้มีการศึกษาสูง มีวิจารณญาณ ซึ่งคนเหล่านี้สามารถจำแนกแยกแยะได้ว่า อะไรถูก อะไรผิด อะไรดี อะไรเลว ดังนั้นถ้าหากสภาคณาจารย์กระทำอะไรไม่ถูกต้องชอบธรรม ทำตนเป็นนักเลงหัวไม้ เขาก็จะโดดเดี่ยวจากประชาชน เมื่อถึงตรงนั้น ผู้บริหารจะจัดการอย่างไรก็ยากที่จะมีผู้คัดค้าน

ตรงกันข้าม ถ้าผู้บริหารกระทำในสิ่งที่ผิดพลาด สวนทางกับความชอบธรรม และความปรารถนาของคณาจารย์โดยส่วนรวม อาการโดดเดี่ยวก็จะเกิดขึ้นกับผู้บริหารได้เช่นกัน ซึ่งไม่เป็นผลดีแต่อย่างใด ถ้าคิดจะใช้อำนาจต่อองค์กรตัวแทนคณาจารย์ หรือจัดการกับสื่อสิ่งพิมพ์(ที่ถ้า) ดำรงตนในฐานะกระจกเงาผู้ซื่อสัตย์ต่อคณาจารย์และผลประโยชน์ของมหาวิทยาลัย

และนี่คือความเห็นจากเรา - เสียงสภา ซึ่งจะปักหลักยืนหยัดในฐานะสิ่งพิมพ์ของสภาคณาจารย์ชุดนี้ ที่ไม่ว่าใครผู้ใดคณะใดจะมาเป็นผู้บริหาร ก็จะต้องทำหน้าที่เช่นนี้ต่อไป อย่างซื่อสัตย์ เพื่อศรีนครินทรวิโรฒอันเป็นที่รักของเราทุกคน...

****

บทสนทนา

แม่ทัพ "ศัตรูข้าอยู่ที่ไหน"

นักปราชญ์ "โน่นไง - ในสนามรบ"

แม่ทัพ "ถ้างั้นก็ง่าย ไม่นาน ข้าจะกำราบให้หมดสิ้น"

นักปราชญ์ "ถึงศัตรูในสนามรบหมดสิ้น ก็ยังไม่หมดสิ้น"

แม่ทัพ "ศัตรูของข้ายังมีอยู่อีกหรือ -แล้วใครคือศัตรูของข้า"

นักปราชญ์ "จงระวังคนใกล้ชิดเอาไว้ให้ดี"

แม่ทัพ "ถ้าข้าระวังแล้วก็เป็นอันว่าปลอดภัยใช่ไหม"

นักปราชญ์ " ยังไม่ปลอดภัยเพราะยังมีศัตรูอีก"

แม่ทัพ "ไหนบอกมาซิว่า - เป็นใคร"

นักปราชญ์ "ไม่ใช่ใคร แต่เป็นใจของท่านแม่ทัพ"

****

จดหมายเปิดผนึก

จาก

อธิการบดี

ถึง

ประธานสภาคณาจารย์ มศว ประสานมิตร

ผู้สื่อข่าวเสียงสภา

อนุสนธิจากการที่เสียงสภา ฉบับที่ 4/2534 ได้ตีพิมพ์บทรายงาน "ข้อเสนอของสภาคณาจารย์ในการรับนักเรียนเข้าโรงเรียนประถมสาธิต "ไปแล้ว ปรากฏว่า ไม่เพียงแต่บทรายงานดังกล่าวจะเป็นที่สนใจและนำไปสู่การวิพากษ์วิจารณ์ ทั้งคัดค้านและทั้งสนับสนุนบทรายงานดังกล่าวอย่างมีชีวิตชีวาเท่านั้น ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องที่ผู้สื่อข่าวเสียงสภาอ้างถึง อันได้แก่รองศาสตราจารย์ ดร. ชาตรี เมืองนาโพธิ์ และรองศาสตราจารย์ชม ภูมิภาค ก็ได้มีจดหมายเปิดผนึกถึงประธานสภาคณาจารย์ ในลักษณะชี้แจงข้อเท็จจริงซึ่งเสียงสภา ในฐานะประชาสัมพันธ์ของสภาคณาจารย์ ชุดปัจจุบันมีความเห็นว่า เพื่อให้ผู้อ่านได้ทราบข้อมูลทั้งหมดอย่างครบถ้วน เสียงสภา จึงขอตีพิมพ์บทรายงานดังกล่าวอีกครั้งหนึ่ง ตามด้วยจดหมายเปิดผนึกของอธิการบดี จดหมายเปิดผนึกของคณบดีคณะศึกษาศาสตร์ จำนวน 2 ฉบับ โดยไม่มีการตัดทอนแต่อย่างใด...

ข้อเสนอของสภาคณาจารย์
ในการรับนักเรียน
เข้าเรียนโรงเรียนประถมสาธิต

ผู้สื่อข่าวเสียงสภา

สืบเนื่อง มาจากการให้ข้อมูลอย่างตรงไปตรงมาของ รองศาสตราจารย์ชม ภูมิภาค คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ ในเรื่องของผู้มีอำนาจชี้ขาดในการตัดสินรับนักเรียนเข้าเรียนโรงเรียนประถมสาธิตประสานมิตรเพียง 3 คน โดยมีอธิการบดี รองศาสตราจารย์ ดร.ชาตรี เมืองนาโพธิ์ เป็นประธาน

ผนวกกับการมีข้อมูลจากการรับนักเรียนโรงเรียนประถมสาธิต เมื่อปีที่ผ่านมา โดยมีการประกาศว่า จะรับเด็กเข้าเรียนจำนวน 70 คน แต่ปรากฏว่า มีรายชื่อในใบประกาศจำนวน 246 คน ครั้นสำรวจจริงในชั้นเรียนกลับมีจำนวนเพิ่มเป็น 264 คน โดยไม่มีการเปิดเผยว่าจำนวนเท่าใดเป็นจำนวนเด็กที่สอบเข้าได้เอง จำนวนเท่าใดเป็นสวัสดิการของอาจารย์และข้าราชการ และจำนวนอีกเท่าใดมาจากกลุ่มผู้มีอุปการคุณ

นอกจากนั้นก็ยังมีกระแสข่าวอันไม่ชอบมาพากลเกี่ยวกับการรับเด็กนักเรียนเข้าโรงเรียนประถมสาธิต จนส่งผลทำให้อาจารย์ใหญ่โรงเรียนประถมสาธิต คนหนึ่ง ถูกคณะกรรมการ ป.ป.ป. ชี้มูลความผิด จนถึงขั้นต้องตั้งคณะกรรมการขึ้นมาสอบสวนไปแล้ว

ประกอบกับการที่คณาจารย์โรงเรียนประถมสาธิตจำนวนหนึ่ง และกรรมการสภาคณาจารย์ได้ร้องเรียนและให้ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาจำนวนนักเรียนที่เพิ่มขึ้น จนควบคุมไม่ได้ ซึ่งปัจจุบัน ห้องเรียนห้องหนึ่งมีสถิตินักเรียนเพิ่มสูงขึ้นเป็น 55 – 59 คน อันส่งผลกระทบต่อคุณภาพของการเรียนการสอน การอบรมดูแลเรื่องระเบียบวินัย สุขภาพจิตของนักเรียนและครูผู้สอน ฯลฯ และที่สำคัญคือ เกียรติภูมิของโรงเรียนสาธิตฯ ที่เคยมีมาแต่อดีต เริ่มตกต่ำลงอย่างน่าใจหาย ซึ่งไม่มีที่ท่าว่า จะมีการดำเนินการใด ๆ ในการแก้ไขปัญหาทั้งหลายทั้งปวง

อีกทั้งจากการที่ปีการศึกษานี้ มีการประกาศรับนักเรียนเข้าโรงเรียนประถมสาธิตเป็นจำนวน 180 คน โดยไม่มีรายละเอียดที่ชัดเจน

สภาคณาจารย์ชุดปัจจุบัน จึงมีความเห็นว่า สมควรที่จะมีการหยิบยกปัญหานี้ขึ้นมาพิจารณา โดยคณะกรรมาธิการฝ่ายวิชาการ และกรรมาธิการฝ่ายต่าง ๆ เมื่อวันอังคารที่ 12 มีนาคม 2534 ปรากฏว่า มีการอภิปรายกันอย่างกว้างขวาง อย่างมีเหตุมีผล บนจุดยืนของการ

รักษาผลประโยชน์ส่วนรวม และมีมติสำคัญให้สภาคณาจารย์ทำหนังสือไปยังอธิการบดี เพื่อดำเนินการพิจารณา โดยมีสาระสำคัญอันควรที่คณาจารย์ – ข้าราชการทั้งหลายทั้งปวงควรจะรับทราบ ดังต่อไปนี้

สภาคณาจารย์มีข้อเสนอแนะว่า

1. จำนวนนักเรียนรวมที่จะรับเข้าเรียนในชั้นเด็กเล็ก ปีการศึกษา 2534 นี้ ไม่ควรเกิน 180 คน ตามที่โรงเรียนประกาศไว้

2. จำนวนนักเรียนในแต่ละชั้น ไม่ควรเกินห้องละ 45 คน

3. จำนวนนักเรียนกลุ่มที่สอบเข้าได้เอง ไม่ควรน้อยกว่ากึ่งหนึ่ง (90 คน) ของจำนวนนักเรียนรวมที่รับ

4. เพื่อเป็นสวัสดิการแก่อาจารย์และข้าราชการของมหาวิทยาลัย ขอให้รับบุตรของอาจารย์และข้าราชการเข้าเรียนทั้งหมดในทุกกรณี

5. การประกาศผลการสอบคัดเลือก ขอให้เรียงตามลำดับคะแนนของแต่ละกลุ่ม และเรียงตามลำดับกลุ่มต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

ก. กลุ่มนักเรียนที่สอบเข้าได้เอง

ข. กลุ่มบุตรอาจารย์และข้าราชการของมหาวิทยาลัย

ค. กลุ่มผู้มีอุปการคุณต่อโรงเรียนและมหาวิทยาลัย

6. ในการพิจารณาคัดเลือกเฉพาะกลุ่มผู้มีอุปการคุณ ควรมีเกณฑ์และเหตุผลที่เหมาะสม ซึ่งสามารถชี้แจงได้

7. คณะกรรมการพิจารณาและตัดสินผลการสอบคัดเลือก ควรประกอบด้วย คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ และผู้บริหารของโรงเรียน อันได้แก่ อาจารย์ใหญ่ และหัวหน้าฝ่ายทุกฝ่าย...

เหล่านี้คือ ข้อเสนอของสภาคณาจารย์ ที่ผู้บริหารและมีอำนาจในสถาบันแห่งนี้ เมื่อได้รับข้อเสนอแนะนี้แล้ว จะคิดอย่างไร จะดำเนินการปรับปรุงแก้ไขหรือไม่

สภาคณาจารย์ฯ จะติดตามผลต่อไปและรายงานให้ท่านได้รับทราบ

%%%

จดหมายเปิดผนึก

เรียน ประธานสภาคณาจารย์ มศว ประสานมิตร

จาก "เสียงสภา" ฉบับ 4/2534 มีนาคม 2534 หน้า 4 ที่กล่าวว่า "สืบเนื่องมาจากการให้ข้อมูลอย่างตรงไปตรงมาของ รองศาสตราจารย์ ชม ภูมิภาค คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ ในเรื่องของผู้มีอำนาจชี้ขาดในการตัดสินรับนักเรียนเข้าเรียนโรงเรียนประถมสาธิตประสานมิตร เพียง 3 คน โดยมีอธิการบดี รองศาสตราจารย์ ดร.ชาตรี เมืองนาโพธิ์ เป็นประธาน"

ข้าพเจ้า นายชาตรี เมืองนาโพธิ์ ขอเรียนชี้แจงว่า ข้าพเจ้าไม่เคยเป็นประธานกรรมการตัดสินรับนักเรียนเข้าเรียนโรงเรียนสาธิตใด ๆ เลย และข้าพเจ้าคิดว่าประธานกรรมการดังกล่าว ควรจะเป็นอาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนสาธิตแต่ละโรง ดังที่เคยปฏิบัติต่อเนื่องกันมา จนถึงปัจจุบัน

(นายชาตรี เมืองนาโพธิ์)
อธิการบดีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
20 มีนาคม 2534

จดหมายเปิดผนึก

เรียน ประธานสภาคณาจารย์ มศว ประสานมิตร

ตามที่สภาคณาจารย์ มศว ประสานมิตร ได้อ้างคำพูดผมในเสียงสภา ฉบับที่ 4/2534 ว่า "สืบเนื่องมาจากการให้ข้อมูลอย่างตรงไปตรงมาของ รองศาตราจารย์ ชม ภูมิภาค คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ ในเรื่องของผู้มีอำนาจชี้ขาดในการตัดสินรับนักเรียนเข้าเรียนโรงเรียนประถมสาธิตประสานมิตรเพียง 3 คน โดยมีอธิการบดี รองศาสตราจารย์ ดร.ชาตรี เมืองนาโพธิ์ เป็นประธาน" นั้น

ข้าพเจ้า นายชม ภูมิภาค ขอเรียนชี้แจงว่า ข้าพเจ้าไม่เคยกล่าวว่า นายชาตรี เมืองนาโพธิ์ เป็นประธานกรรมการตัดสินรับนักเรียนเข้าเรียนโรงเรียนสาธิต

(นายชม ภูมิภาค)
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์
20 มีนาคม 2534

จดหมายเปิดผนึก

เรียน ประธานสภาคณาจารย์ มศว ประสานมิตร

ผมต้องขอโทษสภาคณาจารย์ มศว ประสานมิตร อันเนื่องจากจดหมายเปิดผนึกของผม ลงวันที่ 20 มีนาคม 2534 ทั้งนี้เพราะความสับสนของผมเอง ที่จำไม่ได้ว่าได้พูดตามที่อ้างไว้ใน "เสียงสภา" ฉบับที่ 4/2534 หรือไม่ แต่จากที่ได้พูดคุยกับผู้ฟังบางคนและนึกทบทวนก็ทำให้ระลึกได้ว่า ในการตอบปัญหาของผู้ฟังนั้น ได้กล่าวพาดพิงถึงอธิการบดีเกี่ยวกับการรับเด็กเข้าเรียนโรงเรียนประถมสาธิต ตามที่ "เสียงสภา" อ้างไว้

ขอเรียนให้ทราบว่า ข้อมูลที่ผมพูดนั้นเป็นข้อมูลที่ได้ฟังจากการบอกเล่า จึงพูดตามข้อมูลที่ได้รับฟังมา เมื่ออธิการบดีได้ชี้แจงตามจดหมายเปิดผนึกถึงประธานสภาคณาจารย์ มศว ประสานมิตร ลงวันที่ 20 มีนาคม 2534 ว่าอธิการบดีไม่ได้เป็นประธานกรรมการตัดสินรับนักเรียนเข้าโรงเรียนสาธิตใด ๆ เลย ผมยอมรับตามที่อธิการบดีชี้แจง

ด้วยเหตุนี้ ผมจึงขอโทษสภาคณาจารย์ มศว ประสานมิตร และขอโทษอธิการบดี ผมหวังว่า คำชี้แจงนี้คงจะก่อให้เกิดความเข้าใจอันดีต่อกันทุกฝ่าย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

(นายชม ภูมิภาค)
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์
21 มีนาคม 2534

%%%

ข้อเท็จจริง

เบื้องหลังการอภิปราย

เมื่อวันอังคารที่ 19 กุมภาพันธ์ 2534 เวลา 12.30 น. - 16.00 น. สภาคณาจารย์ได้จัดให้มีการอภิปรายนัดพิเศษเรื่อง " ข้าพเจ้าจะทำอะไรถ้าเป็นอธิการบดี " โดยสภาคณาจารย์ได้เชิญบุคคลที่ได้รับคะแนนจากการหยั่งเสียงโดยสภาคณาจารย์มาร่วมอภิปราย โดยช่วงเวลาหนึ่งหลังจากการอภิปราย ผู้ช่วยศาสตราจารย์บุญธรรม อินทร์จันทร์ ได้ลุกขึ้นถามรองศาสตราจารย์ชม ภูมิภาค ถึงเรื่องปัญหาโรงเรียนสาธิต ซึ่งรองศาสตราจารย์ชม ภูมิภาคได้ตอบปัญหาดังกล่าว และรองศาสตราจารย์ ดร.วิรุณ ตั้งเจริญ ในฐานะผู้ดำเนินการอภิปรายได้ขออนุญาตนำคำตอบเผยแพร่ลงในเสียงสภา จนในเวลาต่อมาเมื่อมีบทรายงานอ้างถึง จึงทำให้เกิดปัญหาขึ้น

เสียงสภา ในฐานะของสื่อประชาสัมพันธ์ของสภาคณาจารย์ ที่ยึนหยัดในหลักการและเหตุผล จึงถอดเทปการอภิปรายดังกล่าวโดยไม่ตัดทอน เพื่อให้ผู้อ่านทุกท่านได้ทราบข้อมูลการอภิปรายในวันดังกล่าว อันจะส่งผลต่อความเข้าใจในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

นายบุญธรรม... ในฐานะที่ท่านเป็นคณบดีคณะศึกษาศาสตร์บอกได้ไหมว่า ใครคือผู้รับนักเรียนเข้าสาธิตตัวจริง อธิการบดี หรือรองอธิการบดีฝ่ายวางแผน หรืออาจารย์ใหญ่ประถมสาธิตฯ หรืออาจารย์ใหญ่มัธยมหรือคณบดี... หรือผู้ช่วยคณบดีฝ่ายวิชาการ...

นายชม อันที่หนึ่ง การรับนักเรียนโรงเรียนสาธิต สำหรับมัธยมสาธิต เมื่อผมเป็นอาจารย์ใหญ่นั้นก็มีทั้งอาจารย์ใหญ่เอง ซึ่งรับลูกหลานครูบาอาจารย์ฝากเข้ามา และอธิการบดีก็ส่งบัญชีไปมากมาย บอกยังงี้ก็แล้วกัน อธิการบดีนั้นก็มาจากโน่นจากนี่อะไรตาอะไร พอรับมาก ๆ เข้าก็กระทบกระทั่งกับผมบ้างเหมือนกัน ผมบอกพอแล้วมัน 50 แล้วนะ เค้าบอกว่ามีความจำเป็น จะต้องรับเพิ่มมันก็ต้องรับเอา...เพิ่มก็เพิ่ม ส่วนประถมฯ นั้นผมไม่ทราบ ต้องถามอาจารย์ใหญ่ประถมสาธิต หรือถามคนประถมสาธิตแถวนั้นนะซะ...

นายบุญธรรม คืออาจารย์ฮะ ผมคงไม่มาช่วยเสริมให้อาจารย์เสียงได้หรือเสียงตก... คืออาจารย์เป็นคณบดีคณะศึกษาศาสตร์แล้ว ไม่รู้เรื่องประถมสาธิตนี่ มันไม่จุใจผมเลย อาจารย์ต้องตอบให้ดีกว่านี้

นายชม ผม - ผมตอบยังงี้นะ -. อาจารย์ ผมมาเป็นคณบดีคณะศึกษาศาสตร์ การรับเด็กยังไม่เริ่มขึ้น เพราะฉะนั้น ปีนี้ยังไม่ได้พูดกัน ยังไม่ได้พูดว่า จะรับยังไง แต่ว่า โรงเรียนมัธยมนี่ก็ทราบ มันมีมาจากโรงเรียนประถมฯ ไม่เต็ม ขาดอยู่จำนวนหนึ่ง อาจารย์ใหญ่ ก็แจ้งผู้เกี่ยวข้องภายในทั้งหลาย ก็ส่งรายชื่อเด็กไป แล้วสอบพร้อมกับเด็กประถม ส่วนเด็กเล็กนั้น เค้าก็ดำเนินการอย่างเดิม ที่สอบเหมือนเดิม เด็กเล็กนะฮะ... ที่ว่าผมไม่รู้เรื่อง... นั้นก็ไม่ใช่... รู้ นะฮะ แม้แต่ปีกลายก็รู้ว่าปีกลายนั้น กรรมการรับเด็กเข้าประถมสาธิต อธิการบดีเป็นประธาน อาจารย์ใหญ่ประถม เป็นกรรมการผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ เป็นกรรมการ 3 คนเท่านั้น ชัดหรือยัง

นายวิรุณ ชัดไม่ครับ อาจารย์บุญธรรมครับ... คือที่ชัด ๆ นี้ ทางสภาคณาจารย์ก็จะถอดเทปตีพิมพ์ในเสียงสภา...

นายชม ได้ ๆ นี่เป็นข้อเท็จจริง มันไม่ได้เป็นเรื่องที่เสียหายอะไร แล้วไม่ใช่ความลับราชการเปิดเผยได้

##################

นิทานก่อนนอน

ในป่าแห่งหนึ่ง มีสัตว์มากมายอาศัยอยู่...แล้ววันหนึ่งก็มีการเลือกหัวหน้ากัน โดยก่อนการเลือกตั้งนั้น ก็มีการหาเสียงแบ่งกลุ่มสนับสนุนเฉพาะฝ่ายของตนกันเป็นที่วุ่นวาย

เมื่อฤดูกาลหาเสียงจบลง และได้หัวหน้าตัวจริงขึ้นมาชัดเจน ภาวะปกติก็หวนกลับคืนมาอีกครั้งหนึ่ง แต่สิ่งสำคัญที่ยังความแปลกใจแก่บรรดาสัตว์ทั้งหลายก็คือมีสัตว์บางตัว ที่เป็นหัวหอกในการคัดค้านหัวหน้าฝูงในปัจจุบัน กลับหักลำไปซุกซบ สยบนิ่งต่อนายใหม่ในท่วงท่าที่งดงามสุดพรรณา...

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า นิทานก็คือนิทาน

****

พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัย
และ
สภามหาวิทยาลัย
กับปัญหาของ มศว

อำนาจ เย็นสบาย

ระยะนี้ คนใน มศว มักจะได้ยินการกล่าวอ้างถึง **พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัย** หรือเรียกกันย่อ ๆ ว่า พ.ร.บ. กันบ่อยครั้ง

บ่อยครั้งพอ,กับการอ้างถึงหรือพูดถึง **สภามหาวิทยาลัย**

ทั้งนี้ก็เพราะช่วงที่เพิ่งผ่านพ้นมาหลัด ๆ หลายคนได้ยินว่า สภามหาวิทยาลัย ประกาศตั้งคณะกรรมการสรรหา สภามหาวิทยาลัยประกาศตั้งคณะกรรมการกลั่นกรอง สภามหาวิทยาลัย(ซึ่งมีโครงสร้างตาม พ.ร.บ. มหาวิทยาลัย) พิจารณาผู้สมควรเป็นอธิการบดี ตามที่คณะกรรมการกลั่นกรองเสนอตามขั้นตอน

ฟังดูแล้ว ทั้งสภามหาวิทยาลัยและ พ.ร.บ. ของมหาวิทยาลัยนี้ ใหญ่ไม่ใช่เล่น ซึ่งจริง ๆ ก็ใหญ่จริง ๆ ขนาดพอจะเปรียบเทียบได้ทำนองที่ว่า

พ.ร.บ. มหาวิทยาลัย เป็นประดุจกฎหมายรัฐธรรมนูญ อันเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ

ส่วนสภามหาวิทยาลัย ก็คล้าย ๆ กับองค์กรรัฐสภาระดับชาติ อะไรทำนองนั้น

ซึ่งปัจเจกบุคคลทั้งหลายในมหาวิทยาลัย จะต้องขึ้นต่อ พ.ร.บ. มหาวิทยาลัย และองค์กรสภามหาวิทยาลัย พร้อมทั้งได้รับผลกระทบด้านต่าง ๆ อย่างมิอาจหลีกเลี่ยง

ตัวอย่างที่เป็นรูปธรรมก็คือ การได้มาซึ่งอธิการบดีนั้น เกิดจากกฎระเบียบและการดำเนินการตาม พ.ร.บ. มหาวิทยาลัย และองค์กรสภามหาวิทยาลัย...

สภาคณาจารย์ ที่เป็นองค์กรตัวแทนของคณาจารย์และข้าราชการขณะนี้ และเผยแพร่สิ่งพิมพ์ เสียงสภา อยู่ได้ในขณะนี้ ก็เพราะมีกฎหมายรองรับ จึงมิได้เป็นองค์กรเถื่อนหรือออกเอกสารเถื่อนอย่างที่บางคนเข้าใจ...

และ ฯลฯ

ดังนั้น พ.ร.บ. มหาวิทยาลัยและสภามหาวิทยาลัย จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งยวดต่อมหาวิทยาลัย ถึงขั้น ที่อาจจะกล่าวได้ว่า

ความเจริญก้าวหน้าหรือความเสื่อมถอยของมหาวิทยาลัยแห่งนี้ (หรือแห่งใด) พ.ร.บ. มหาวิทยาลัยและสภามหาวิทยาลัย ถือเป็นเงื่อนไขและตัวแปรที่สำคัญ

เช่น ถ้าใน พ.ร.บ. กำหนดโครงสร้างของสภามหาวิทยาลัยที่เอื้อประโยชน์ต่อการยึดกุมกลไกอำนาจในมหาวิทยาลัยโดยชนส่วนน้อย หรือเพียงเฉพาะกลุ่มผู้บริหาร ก็จะส่งผลทำให้เกิดความโน้มเอียงไปสู่เผด็จการ ภายใต้เสื้อคลุมอันสง่างามในนามสภามหาวิทยาลัย

แต่ถ้า พ.ร.บ. กำหนดโครงสร้างของสภามหาวิทยาลัย ที่เปิดโอกาสให้ตัวแทนของกลุ่มประชากร เข้ามามีส่วนร่วมในสภามหาวิทยาลัยอย่างมีคุณภาพ แนวโน้มของการได้มาซึ่งผู้บริหาร คณะผู้บริหาร อันเกิดจากมติการยอมรับของตัวแทนกลุ่มประชากรกลุ่มต่าง ๆ ก็จะตั้งอยู่บนฐานของความชอบธรรม และการให้ความร่วมมือสนับสนุน

ซึ่งตรงนี้เอง จึงทำให้ตัวแทนกลุ่มคนกลุ่มต่าง ๆ ต้องการที่จะผลักดันแก้ไข พ.ร.บ. มหาวิทยาลัย ด้วยเจตนาที่แตกต่างกันไป ตั้งแต่แตกต่างแบบยืนเรียง กระทั่งแตกต่างเหมือนยืนอยู่ฝั่งตรงข้าม

อย่างไรก็ตาม ในช่วงปลายเดือนที่ผ่านมา ก็มีข่าวที่น่าสนใจ อันควรที่จะหยิบยกขึ้นมาพูดถึง อย่างน้อยก็ 2 ข่าว

ข่าวแรก ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ ฉบับวันที่ 20 มีนาคม 2534 หน้า 6 โดยพาดหัวข่าวว่า : -

" เกษม " ค้านเลือกตั้งอธิการบดี ควรให้สภามหาวิทยาลัยเป็นผู้เลือก

ส่วนเนื้อหาใจความของข่าว ก็มีว่า

" นายเกษม สุวรรณกุล รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย ให้สัมภาษณ์ก่อนเข้าประชุมคณะรัฐมนตรีเมื่อวานนี้ ที่ทำเนียบรัฐบาล ว่าตนไม่เห็นด้วยกับการเลือกตั้งอธิการบดีของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ และแนวคิดของตนจะไม่บังคับมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ให้เปลี่ยนแปลงการสรรหาอธิการบดี เพราะเป็นอำนาจของสภามหาวิทยาลัยที่จะกำหนดวิธีการเข้าสู่ตำแหน่งของอธิการบดีแต่ละแห่ง แต่ตนขอยืนยันแนวคิดว่า ไม่ควรมีการเลือกตั้งอธิการบดี อย่างไรก็ตาม ขณะนี้สภามหาวิทยาลัยเริ่มเห็นผลเสียในการเลือกตั้งอธิการบดีแล้วว่า การแต่งตั้งไม่ใช่วิธีที่ดีที่สุด โดยตั้งคณะกรรมการและให้ข้าราชการมีสิทธิ์เสนอผู้เหมาะสมเป็นอธิการบดี

ต่อข้อถามที่ว่า แนวคิดนี้จะขัดแย้งกับการพัฒนาระบอบประชาธิปไตยหรือไม่นั้น นายเกษมกล่าวว่า ตนได้เคยพูดหลายครั้งแล้วว่า การเลือกตั้งในระบอบประชาธิปไตยในทางการเมืองกับการบริหารนั้นแตกต่างกัน อาจเป็นความคิดเห็นหรือใช้คำว่า "ประชาธิปไตย" ผิดก็ได้

นายเกษมกล่าวต่อไปว่า สำหรับมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ใช้วิธีการสรรหาอธิการบดี ไม่เคยมีปัญหาใด ๆ เกิดขึ้น ในส่วนของมหาวิทยาลัยขอนแก่น ที่ใช้วิธีการเลือกตั้งอธิการบดีนั้น ขณะนี้ยังอยู่ระหว่างการเลือกตั้ง เป็นอย่างไร ตนไม่ทราบ"

ส่วนข่าวที่ 2 ก็ตีพิมพ์ลงในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ เช่นเดียวกัน แต่ตีพิมพ์ลงในวันที่ 25 มีนาคม 2534 หน้า 22 โดยพาดหัวข่าวว่า :-

" ให้มหา"ลัย ปรับ พ.ร.บ. ใหม่ มุ่งความเป็นธรรมในสภาม."

สำหรับเนื้อหาสาระของข่าว ก็มีว่า

"นายวิจิตร ศรีสอ้าน ปลัดทบวงมหาวิทยาลัยเปิดเผยถึงการแก้ไข พ.ร.บ. มหาวิทยาลัย ว่ามหาวิทยาลัยได้แก้ไข และส่งกลับมาที่ทบวงฯ แล้วนั้น เป็นเรื่องการแก้ไของค์ประกอบสภามหาวิทยาลัย ให้เกิดความยุติธรรมและเป็นที่เชื่อถือของประชากรในมหาวิทยาลัย โดยประกอบไปด้วยผู้แทนจากฝ่ายบริหาร อาจารย์ และผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก ซึ่งเป็นนโยบายที่ถือปฏิบัติ แต่ยังไม่ได้มีการแก้ไขกฎหมายกันทุกฉบับ ส่วนการดำรงตำแหน่งของ อธิการบดีได้มีนโยบายที่จะแก้ไขเป็นวาระละ 3-4 ปี ซึ่งแล้วแต่มหาวิทยาลัยว่าจะเลือกวาระละกี่ปี นอกจากนี้ ยังให้กฎหมายรองรับสภาอาจารย์มหาวิทยาลัย เป็นองค์กรในมหาวิทยาลัยที่เป็นหน่วยให้คำแนะนำและปรึกษาทางด้านวิชาการแก่มหาวิทยาลัย ซึ่งมหาวิทยาลัยหลายแห่งก็ได้แก้ไขในเรื่องนี้แล้ว แต่มีบางแห่งยังไม่ได้ดำเนินการ จึงต้อง ให้มหาวิทยาลัย พิจารณาว่าจะแก้ไขหรือไม่"

ปลัดทบวงมหาวิทยาลัยกล่าวให้ความเห็นถึงบางมหาวิทยาลัย ที่มีปัญหาในการดำเนินการของสภามหาวิทยาลัยว่า เกิดขึ้นจากการที่กลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก ไม่เกิดความสมดุลกัน เช่นที่ มศว ยังใช้รูปแบบเก่า โดยให้ผู้บริหารมหาวิทยาลัยเป็นกรรมการสภามหาวิทยาลัยโดยตำแหน่ง ซึ่ง มศว มีวิทยาเขตมาก รองอธิการบดี เป็นกรรมการสภามหาวิทยาลัยโดยตำแหน่ง จึงทำให้เสียงของผู้บริหารมากกว่าเสียงของผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก และ พ.ร.บ. นี้ก็ยังไม่ได้มีการแก้ไข ซึ่งโดยหลักการแล้ว มหาวิทยาลัยแต่ละแห่งเห็นพ้องที่จะให้มีการแก้ไข แต่ในกระบวนการแก้ไข ก็มีบางแห่งเท่านั้นที่แก้ไขไปเรียบร้อยแล้ว"

จากข่าวทั้ง 2 ข่าว โดยผู้ให้ข่าว มีฐานะตำแหน่งถึงรัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย และเป็นนายกสภามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ส่วนอีกท่านหนึ่งนั้น ก็มีฐานะเป็นถึงปลัดทบวงมหาวิทยาลัย จึงทำให้ทรรศนะของทั้งสองท่านเป็นเรื่องที่ควรแก่การให้ความสนใจเป็นอย่างยิ่ง

นับตั้งแต่ นายเกษม สุวรรณกุล ได้เสนอทรรศนะในประเด็นหนึ่งว่า ไม่เห็นด้วยกับการเลือกตั้งอธิการบดีของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ซึ่งนำไปสู่การถกเถียงแตกประเด็นไปอีกมากมายหลายทรรศนะ

อย่างไรก็ตาม มีอยู่ประเด็นหนึ่ง ที่ได้รับความสนใจจากชุมชน มศว เป็นอย่างยิ่งก็คือ คำกล่าวของปลัดทบวงมหาวิทยาลัยที่ว่า

"...ปัญหาการดำเนินการของสภามหาวิทยาลัยว่า เกิดขึ้นจากการที่กลุ่มผู้บริหาร อาจารย์ และผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก ไม่เกิดความสมดุลกัน เช่นที่ มศว ยังใช้รูปแบบเก่า..."

ที่สำคัญ ปลัดทบวงฯ ก็แสดงความคิดเห็นเชิงเสนอแนะในทำนองที่ว่า การปรับปรุงองค์ประกอบของสภามหาวิทยาลัยให้เกิดความยุติธรรมนั้น เป็นส่วนหนึ่งที่จะทำให้ประชากรภายในมหาวิทยาลัยให้ความเชื่อถือต่อสภามหาวิทยาลัย...

นั่นเป็นความคิดเห็นที่สร้างสรรค์ และดูจะเป็นเรื่องที่ตรงกับปัญหา และตรงกับความสนใจของคณาจารย์-ข้าราชการของ มศว อยู่ในขณะนี้

คำถามจึงอยู่ที่ว่า เฉพาะประเด็นของ พ.ร.บ. มหาวิทยาลัย ว่าด้วยโครงสร้างของสภามหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ใช้กันอยู่ขณะนี้เป็นอย่างไร...

เคยปรับปรุงแก้ไขหรือไม่ ทิศทางการปรับปรุง เฉพาะประเด็นสภามหาวิทยาลัยเป็นอย่างไร...

และปัจจุบัน มีแนวโน้มความต้องการเป็นอย่างไร...

อธิบายโดยรวมก็คือ พ.ร.บ. มหาวิทยาลัย ที่ใช้อยู่ในพ.ศ. 2534 นี้ ยังใช้ พ.ร.บ. มหาวิทยาลัย ฉบับที่ประกาศปี พ.ศ. 2517 อยู่

โดยนับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2517 จนถึงวันนี้ มีหลักฐานยืนยันว่า มีความพยายามหลายครั้งหลายหนที่จะผลักดันให้เกิดการแก้ไขปรับปรุง พ.ร.บ. ฉบับดังกล่าวมาโดยตลอด โดยเฉพาะในสมัย นายนิพนธ์ ศศิธร เป็นอธิการบดีนั้น ถือเป็นความพยายามครั้งสำคัญครั้งหนึ่ง โดยมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการยกร่าง พ.ร.บ. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒขึ้น เมื่อวันที่ 8 ตุลาคม 2524

สมัยนั้น นายสมควร อภัยพันธุ์ เป็นประธานฯ ส่วนนายสุนทร แก้วลาย เป็นเลขานุการ

โดยนายสุนทร นับว่าเป็นเลขาฯ ที่เอางานเอาการ และมีการดำเนินงานอย่างเป็นระบบและรัดกุม ถึงขั้นมีการออกแบบสอบถามเกี่ยวกับ ร่าง พ.ร.บ. ของมหาวิทยาลัย พร้อมทั้งมีหลักฐานที่บ่งบอกว่า นายสุนทร แก้วลายและคณะ ได้พยายามระดมความคิดเห็นจากบุคคลหลายหน่วยหลายฝ่ายเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งเอาไว้

ทว่า เมื่อการเมืองเปลี่ยน อะไร ๆ ก็เปลี่ยน...

สิ้นสมัยนิพนธ์ ศศิธร ขึ้นสู่สมัยทรงศักดิ์ ศรีกาฬสินธุ์ ช่วงรักษาการแทนอธิการบดี ก็มีคำสั่งแต่งตั้งกรรมการติดตามการพิจารณาร่าง พ.ร.บ. ขึ้นมาอีกคณะหนึ่ง เมื่อ 31 มีนาคม 2526

ต่อมาวันที่ 3 พฤศจิกายน 2526 นายประเสริฐ วิทยารัฐ ในฐานะรองอธิการบดีฝ่ายบริหาร ก็เสนอยกร่าง พ.ร.บ. ให้คณาจารย์พิจารณาและแสดงความคิดเห็น

จากนั้นวันที่ 10 สิงหาคม 2527 นายอุทัย ชูธรรมชจร ประธานสภาคณาจารย์กลาง ได้เสนอร่าง พ.ร.บ. มหาวิทยาลัยฉบับที่ผ่านการสำรวจประชามติ เสนอต่อนายกสภามหาวิทยาลัย

โดยในที่สุด การแก้ พ.ร.บ. ฉบับปี 2517 ก็ยังไม่บรรลุผล

กระนั้นก็ตาม การเคลื่อนไหวครั้งสำคัญ ในการดำเนินการแก้ พ.ร.บ. มหาวิทยาลัย ก็เกิดขึ้นอีกในช่วงสมัยที่ นายชาตรี เมืองนาโพธิ์ เป็นอธิการบดี สมัยที่ 2

โดยมีรองอธิการบดีคนหนึ่ง ดำเนินการทำบัญชีเปรียบเทียบระหว่าง พ.ร.บ. มหาวิทยาลัย ปี พ.ศ. 2517 กับ พ.ร.บ. มหาวิทยาลัยฉบับแก้ไข และเสนอให้มีการปรับปรุงแก้ไขตามกระบวนการ

โดยในขณะที่ พ.ร.บ. ฉบับดังกล่าว กำลังอยู่ในขั้นตอนของกระบวนการแก้ไข

สภาคณาจารย์วิทยาเขตประสานมิตร สมัย นายพิตร ทองชั้น เป็นประธานสภา ก็มีความเห็นว่า พ.ร.บ. ฉบับ 2517 ควรจะมีการปรับปรุงแก้ไขแต่แนวคิดในการแก้ไขนั้น ก็ยังความแตกต่างกับฉบับของมหาวิทยาลัย ทั้งด้านเนื้อหา และทั้งด้านการดำเนินการที่ลัดขั้นตอน (ตามความเห็นของสภาคณาจารย์)

และที่สำคัญอย่างยิ่ง เฉพาะปัญหาเรื่องขององค์กรสภามหาวิทยาลัย นั้น ถือว่าเป็นครั้งแรกที่สภาคณาจารย์นำหลักของ ไตรภาคี มาเสนอให้เป็นโครงสร้างของสภามหาวิทยาลัย

นั่นก็หมายความว่า สภาคณาจารย์มองเห็นจุดอ่อนในองค์ประกอบของสภามหาวิทยาลัย ทั้งของปี 2517 และทั้ง พ.ร.บ. ฉบับของที่มหาวิทยาลัยเสนอ ซึ่งไม่มีความชัดเจนในหลักของไตรภาคี

กล่าวคือ สภาคณาจารย์สนับสนุนดุลยภาพของกลุ่มประชากรทั้ง 3 กลุ่ม อันได้แก่ กลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ กลุ่มผู้บริหาร และกลุ่มของคณาจารย์ – ข้าราชการ

ดังนั้น ในมาตราที่ 13 เฉพาะในกลุ่มตัวแทนผู้บริหาร กับกลุ่มตัวแทนคณาจารย์ – ข้าราชการ สภาคณาจารย์ จึงเสนอให้แก้ไข พ.ร.บ. มหาวิทยาลัย โดยกำหนดให้มีกรรมการเข้าไปในสภามหาวิทยาลัย กลุ่มละ 9 คน

ในขณะที่ร่าง พ.ร.บ.ของมหาวิทยาลัยที่เสนอขึ้นไป นอกจากไม่มีสัดส่วนที่สร้างดุลยภาพแล้ว ตัวแทนฝ่ายคณาจารย์ก็มีอยู่เพียง 5 คนเท่านั้น ในขณะที่ตัวแทนฝ่ายผู้บริหารมีจำนวนรวมชัด ๆ ถึง 10 คน ขึ้นไป

นี่คือกรณีตัวอย่างแห่งความคิดที่แตกต่าง อันส่งผลทำให้เกิดความไม่ยุติธรรมและเกิดความไม่เชื่อถือต่อการดำเนินการเรื่องต่าง ๆ ของสภามหาวิทยาลัยในเวลาต่อมา

เพราะภาพของสภามหาวิทยาลัยกลายเป็นตัวแทนของกลุ่มผู้บริหาร

มากกว่าจะเป็นตัวแทนของกลุ่มประชากรในมหาวิทยาลัยโดยองค์รวม

ซึ่งในประเด็นนี้ ล่าสุดแม้แต่นายปาน พึ่งสุจริต กรรมการสภาคณาจารย์ชุดปัจจุบันคนหนึ่งก็ได้ทำหนังสือลงวันที่ 9 มกราคม 2534 ขอแก้ พ.ร.บ.มหาวิทยาลัย โดยเฉพาะในประเด็นสัดส่วนระหว่างผู้บริหาร : คณาจารย์และข้าราชการ : กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิก็ได้เสนอเป็น 9 : 9 : 9 : ในลักษณะไตรภาคีที่ชัดเจน

ดังนั้น เมื่อมาถึงจุดนี้ หากได้ลองย้อนกลับไปอ่านข้อคิดเห็นของนายวิจิตร ศรีสอ้าน อีกครั้งก็จะพบว่า หลักคิดพื้นฐานมีแนวคิดและเหตุผลทำนองเดียวกันกับความปรารถนาของสภาคณาจารย์ตลอดจนทิศทางของ พ.ร.บ.ของมหาวิทยาลัยหลายแห่งที่ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขไปแล้ว

ปัญหาจึงอยู่ที่ว่า เราจะทำอย่างไรดีจึงจะปรับปรุงแก้ไข พ.ร.บ.ฉบับปี 2517 ซึ่งมีปัญหามากมายหลายประเด็น มิใช่ประเด็นเพียงเรื่ององค์กรสภามหาวิทยาลัยแต่เพียงเรื่องเดียว

เรื่องนี้ก็คงขึ้นอยู่กับมหาวิทยาลัยจะเห็นความสำคัญ และมีใจกว้างมากน้อยแค่ไหน ที่จะจัดการให้มีการดำเนินการใหม่ให้สอดคล้องกับความต้องการของทุกฝ่ายและเป็นไปตามข้อเสนอแนะอันชอบด้วยเหตุผลของทบวงฯ

ขณะเดียวกัน ก็คงเป็นเรื่องของสภาคณาจารย์ที่จะต้องศึกษาว่าถ้ามหาวิทยาลัยยังเมินเฉย สภาคณาจารย์จะดำเนินการอย่างไร จึงจะทำให้ พ.ร.บ.ฉบับปี พ.ศ.2517 ได้รับการปรับปรุงแก้ไขให้เป็น พ.ร.บ.ของมหาวิทยาลัยอย่างแท้จริง

ครับ เรื่องนี้ไม่ง่าย

และเรื่องไม่ง่ายอย่างนี้ก็เหมาะกับนักสู้ด้วยเหตุผลที่ไม่ยอมจำนน - ใช่ไหมครับ

ปิดเล่ม

เสียงสภา ฉบับนี้เป็นฉบับที่ 5/2534 ขอเปิดฉากด้วยการแสดงความยินดีต่อ รศ.ดร.ชาตรี เมืองนาโพธิ์ ที่สามารถก้าวสู่ตำแหน่งอธิการบดีได้เป็นสมัยที่ 3 เป็นคนแรกในประวัติศาสตร์ของ มศว โดยสามารถหักด่านคณะกรรมการสรรหา คณะกรรมการกลั่นกรอง และสภามหาวิทยาลัยมาได้ตามความคาดหมาย/ หลังจากนี้ก็น่าจะเข้าสู่ยุคของความร่วมมือสามัคคีในการทำงานเพื่อสร้างสรรค์มหาวิทยาลัย มิใช่ยุคของการตามล่าคู่ต่อสู้ทางการเมือง หรือคอยจ้องทำลายล้างโดยฝ่ายแค้น/ที่สำคัญ **เสียงสภา** ก็หวังว่า การทำงานร่วมกันนั้นบรรยากาศการทำงานไม่ควรมีอาการสามัคคีในทุกเรื่องจนไร้หลักการชนิดเข้าขั้นนายว่าข้าพยัก หรือสุดขั้วไปอีกด้านหนึ่งแบบด้านตะบี้ตะบัน ทำนองเรื่องไหนผู้บริหารสนับสนุนเราค้าน เรื่องไหนผู้บริหารค้านเราสนับสนุน - อย่างนี้ก็ยุ่ง / ดังนั้นหนทางที่ควรจะเป็นก็คือ การดำรงอยู่ด้วยกันในบรรยากาศที่ทั้งร่วมมือและคัดค้าน นั่นก็หมายความว่า สิ่งใดที่เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมก็ควรร่วมมือสนับสนุนโดยไม่นำเอาความไม่ชอบหรือชอบส่วนตัวเข้ามาเกี่ยวข้อง แต่ถ้าสิ่งใดที่ไม่ชอบมาพากลส่งผลเสียต่อมหาวิทยาลัย ก็ควรกล้าหาญที่จะคัดค้านขัดขวางด้วยเหตุด้วยผล บรรยากาศเช่นนี้ **เสียงสภา** ขอสนับสนุน/แต่เสียงสภาก็หวังว่า ผู้บริหารจะมีสติปัญญาใช้วิจารณญาณแยกแยะ มิใช่แบบมองคนสนับสนุนเป็นมิตรไปหมดและมองผู้คัดค้านเป็นศัตรูไปหมด/ครับ เสียงสภา ขอเตือนสติว่าในผู้สนับสนุนมีผู้หวังร้าย และในผู้คัดค้านนั้นมีผู้หวังดี.../ เรื่องอย่างนี้ ไม่ช้าไม่นานกาลเวลาจะพิสูจน์ให้เห็น.../ เอ้า เสียงสภามีเรื่องต้องชมอยู่ 2 - 3 เรื่อง เรื่องแรกก็ต้องขอชื่นชมการทำงานที่เข้มแข็งของคณะทำงานในการสัมมนาวิชาศึกษาทั่วไป ที่ชลบุรี โดยมีการทำงานกันอย่างเข้มแข็งทั้งฝ่ายดำเนินการและคณาจารย์ผู้เข้าร่วมสัมมนา ทั้งนี้แม่งานสำคัญก็คือ ศ.ดร.สำเริง บุญเรืองรัตน์ รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ/อีกเรื่องหนึ่งก็คือ การทำงานอย่างเข้มแข็งของคณะอาจารย์โรงเรียนประถมสาธิตฯ ในงานประจำปีของโรงเรียน โดยไม่เห็นแก่เหน็ดแก่เหนื่อย/กับเรื่องการกัดติดของคณะกรรมการเกี่ยวกับร้านค้าขายอาหารในมหาวิทยาลัยที่มีอาจารย์เฉลิมศักดิ์ สุภาผล เป็นผู้มีบทบาทสำคัญนั้น เสียงสภาติดตามการทำงานอันอย่างใกล้ชิดด้วยความชื่นชม โดยมีผลงานที่สำคัญคือการแก้ไขระเบียบให้เกิดความเป็นธรรมและเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม กับการปรับปรุงการดำเนินงานของร้านอาหารอีกหลายอย่าง - เปิดเทอมคงได้เห็นกัน/ เริ่มมีเสียงมาเข้าหูเสียงสภาว่า ตำแหน่งผู้อำนวยการกองต่าง ๆ นั้น เปลี่ยนได้หรือไม่ อ๊ะ ๆ เรื่องนี้เรื่องใหญ่ ต้องวิเคราะห์แยกแยะให้ดี เรื่องนี้เสียงสภาจะนำมาเสนอในฉบับหน้า(ถ้าฉบับหน้ายังมี-ไม่ฮา) /สุดท้ายนี้เสียงสภา ก็ขอจากลาด้วยคำพูดที่ว่า " ไม้สูงย่อมต้องลมแรง " สวัสดี

****